

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกตูมวิทยา จังหวัดลพบุรี

The Effects of Using a Career Guidance Activities Package to Develop Awareness of Further Study in Vocational Education of Mathayom Suksa II students at Koktum Witaya School in Lopburi Province

ปิยวรรณ ปรีชานุกูล*

Piyawan Preechanukul

จิระสุข สุขสวัสดิ์**

Jirasuk Suksawat

นรินาท แสนสา

Niranart Sansa***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบระดับการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกตูมวิทยา จังหวัดลพบุรี ในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพ (2) เปรียบเทียบระดับการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนดังกล่าวในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระยะหลังการทดลอง และ (3) เปรียบเทียบระดับการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนดังกล่าวในกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกตูมวิทยา ปีการศึกษา 2559 จังหวัดลพบุรี จำนวน 40 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม แล้วสุ่มอย่างง่าย ด้วยวิธีการจับสลากเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ (2) แบบวัดการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .89 และ (3) ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ ผลการวิจัยพบว่า (1) ระยะหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ระยะหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพสูงกว่าของนักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) ระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพไม่แตกต่างกับระยะหลังการทดลอง

* นักศึกษาปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราช

** อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร. ประจักษ์สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

*** อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

.....
คำสำคัญ: ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพ/ การรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ/ มัธยมศึกษา

Abstract

The purposes of this study were to (1) compare the awareness of further study in vocational education of students in experiment group, before and after using a career guidance activities package to develop awareness of further study in vocational education; (2) to compare the awareness of further study in vocational education between experiment group and control group, and (3) to compare the awareness of further study in vocational education between post-experiment period and follow up period.

The research sample consisted of 40 Mathayom Suksa II students at Koktum Wittaya School, Lopburi province, in the 2016 academic year, obtained by cluster sampling. Then they were randomly assigned by taking lots into an experimental group and a control group, each of which consisting of 20 students. The experimental group students received a career guidance activities package to develop awareness of further study in vocational education; while the control group students received a set of traditional guidance activities. The employed research instruments comprised (1) a career guidance activities package to develop awareness of further study in vocational education; (2) a scale to assess awareness of further study in vocational education, with reliability coefficient of .89; and (3) a set of traditional guidance activities. Statistics employed for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test

The results found that (1) the post-experiment awareness of further study in vocational education of the experiment group students was significantly higher than pre-experiment at the .05 level; (2) after the experiment, the awareness of further study in vocational education of the experiment group students was significantly higher than control group students at the .05 level; and (3) no significant difference was found at the experiment group students between post-experiment period and follow up period.

Keywords : Career Guidance Activities Package/ Awareness of Further Study in Vocational Education/
Mathayom Suksa

บทนำ

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในสังคมไทย งานภาคเกษตรกรรม เปลี่ยนเป็นภาคอุตสาหกรรมมากขึ้น ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมก็มีความต้องการแรงงานที่มีฝีมือและมีคุณภาพ การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้ต้องอาศัยกำลังสำคัญจากเยาวชนคนรุ่นใหม่ การให้ความสำคัญกับการศึกษาของประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง การศึกษาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนากำลังแรงงานภาคอุตสาหกรรม คือ การอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นกระบวนการศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี (พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา, 2551) ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยประสบภาวะขาดแคลนแรงงานทั้งในเรื่องปริมาณและคุณภาพ โดยเฉพาะแรงงานฝีมือระดับกลาง (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2556) เกิดปัญหาด้านการผลิตกำลังแรงงานระดับอาชีวศึกษาที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ และมีทักษะระดับขั้นพื้นฐานที่จำเป็นยังไม่เพียงพอ (ศรากร บุญปลั่ง, 2558: 326) จากปัญหาการพัฒนากำลังแรงงานที่ไทยกำลังเผชิญอยู่นี้ รัฐบาลได้เร่งหาแนวทางในการแก้ปัญหา โดยปรับยุทธศาสตร์การศึกษาให้เกิดความสมดุลระหว่างการศึกษาระดับอาชีวศึกษากับระดับอุดมศึกษา มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับสถาบันการศึกษาและนักศึกษาสายอาชีพมากขึ้น (สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2558) สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีนโยบายสำคัญในการเพิ่มปริมาณผู้เรียนอาชีวศึกษา โดยได้ตั้งเป้าหมายการรับผู้เรียนสายอาชีวศึกษาต่อสายสามัญ ให้มีปริมาณเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี 2558

มีจำนวนการรับผู้เรียนสายอาชีวศึกษาร้อยละ 41:59 ในปี 2559 ร้อยละ 45:55 และในปี 2560 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 50:50 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

แม้ว่าประเทศไทยจะมีแนวโน้มความต้องการกำลังคนในระดับอาชีวศึกษามากขึ้น แต่ในทางกลับกันพบว่าปริมาณของผู้เรียนระดับอาชีวศึกษามีปริมาณลดลง อาจเนื่องด้วยสาเหตุค่านิยมของผู้ปกครองที่ต้องการให้บุตรหลานเรียนจบในระดับปริญญาเพื่อให้ทำงานในสายงานอื่น รวมทั้งผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ทราบความก้าวหน้าในเส้นทางอาชีพของผู้เรียนอาชีวศึกษาเท่าที่ควร รวมทั้งภาพลักษณ์ในการใช้ความรุนแรง การทะเลาะวิวาท ส่งผลต่อทัศนคติและการยอมรับของผู้ปกครอง ไม่กล้าส่งบุตรหลานเข้าเรียน รวมทั้งการรับรู้ของผู้เรียนในเส้นทางการเรียนสายอาชีวศึกษาและความก้าวหน้าในเส้นทางอาชีวศึกษามีน้อยบวกกับมีข้อจำกัดของสถานศึกษาด้านอาชีวศึกษาและสายสามัญในการจัดการแนะแนวด้านการศึกษาในโรงเรียนมัธยม (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2555)

การศึกษาหลังจากจบมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นช่วงเวลาสำคัญที่ต้องตัดสินใจเลือกเส้นทางเรียนที่เหมาะสมกับตนเอง ทั้งการเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเลือกเรียนในสายอาชีวศึกษา หากผู้เรียนเลือกเรียนในสายวิชาที่ไม่ชอบหรือไม่ถนัด อาจเกิดปัญหาไม่สามารถเรียนต่อไปได้ บางรายก็ต้องลาออกหรือเปลี่ยนสาขาเรียน ส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้เรียนและครอบครัว เป็นการสิ้นเปลืองทรัพยากรและเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ (เป็นไท เทวรินทร์, 2557) โรงเรียนโคกตูมวิทยาจังหวัดลพบุรี เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก จากข้อมูลของงานแนะแนวโรงเรียนโคกตูมวิทยา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 60

ยังไม่สามารถตัดสินใจเลือกศึกษาต่อได้ เนื่องจากยังไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่ออย่างเพียงพอจากการสอบถามเบื้องต้นในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มี การรับรู้ด้านการศึกษาต่อสาขาอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการรับรู้เกี่ยวกับตนเองถึงความสนใจและบุคลิกภาพของตนเองที่สอดคล้องกับอาชีพ สาขาที่เปิดสอน ข้อมูลสถานศึกษา รายละเอียดของการเรียนแต่ละสาขาวิชา แนวทางการประกอบอาชีพ คุณสมบัติของผู้เรียนแต่ละสาขาวิชาและแนวทางการศึกษาต่อ เป็นต้น

ด้วยเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจจะใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกตูมวิทยา โดยเน้นกิจกรรมที่เสริมสร้างการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ซึ่งได้นำทฤษฎีการเลือกอาชีพของจอห์น แอล ฮอลแลนด์ มาใช้พัฒนาการรับรู้เกี่ยวกับตนเองและการพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ โดยเน้นกิจกรรมแนะแนวอาชีพที่ช่วยพัฒนาให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการศึกษาต่อสายอาชีพเพื่อให้ นักเรียนได้รับข้อมูลการศึกษาต่ออย่างเพียงพอ ทำให้นักเรียนสามารถตัดสินใจเลือกศึกษาต่อได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับตัวนักเรียนมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสาขาอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกลุ่มทดลองระยะก่อนและระยะหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพ
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสาขาอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระยะหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสาขาอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพพระยะหลังการทดลองสูงกว่าระะยะก่อนการทดลอง
2. นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพมากกว่ากลุ่มควบคุมในระะยะหลังการทดลอง
3. นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพพระยะหลังการทดลองไม่แตกต่างกับระะยะติดตามผล

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

- ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพ เพื่อพัฒนาการรับรู้ด้าน การศึกษาต่อสายอาชีพ
- ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ

ตัวแปรตาม

การรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยศึกษาจากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วัดระยะก่อนการทดลอง วัดระยะหลังการทดลอง และวัดระยะติดตามผล (Non-Randomized Control Group Pretest Posttest Design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนโคกตูมวิทยา จังหวัดลพบุรี จำนวน 106 คน (ฝ่ายบริหารวิชาการ งานทะเบียนนักเรียน)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนโคกตูมวิทยา จังหวัดลพบุรี ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่มโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ได้จำนวน 1 ห้องเรียน มีจำนวน 40 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลาก แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ผู้วิจัยพัฒนาแบบประเมินให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการทำวิจัย โดยใช้ข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) 4 ตัวเลือก คือ ก , ข , ค และ ง จำนวน 30 ข้อ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง 2) ด้านการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ 3) ด้านการรับรู้ด้านอาชีพ ให้คะแนนตามเกณฑ์ คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิด ได้ 0 คะแนน นำมาหาค่าความตรงโดยผ่านผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ได้ค่า IOC เท่ากับ

0.3- 0.6 และหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรของ คูเดอร์ - ริชาร์ดสัน KR 20 ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .89

2. ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และศึกษาทฤษฎีต่างๆ แล้วพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการทำวิจัยครั้งนี้ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามโครงสร้างและความตรงตามเนื้อหาโดยมีชุดกิจกรรมแนะแนวทั้งหมด 10 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 30 นาที

3. ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติเป็นชุดกิจกรรมแนะแนวปกติของโรงเรียนที่พัฒนาจากแผนการจัดกิจกรรมแนะแนวตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยมีชุดกิจกรรมแนะแนวทั้งหมด 10 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง 30 นาที

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมการวิจัย

1.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปเสนอผู้อำนวยการโรงเรียนโคกตูมวิทยา จังหวัดลพบุรี

1.2 ผู้วิจัยเตรียมกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้มาจากประชากรทั้งหมด 3 ห้องเรียนเมื่อสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มแล้วได้กลุ่มตัวอย่างคือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 จำนวน 40 คน นำกลุ่มตัวอย่างมาสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับสลาก แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน

1.3 ผู้วิจัยเตรียมเครื่องมือที่จะใช้ในงานวิจัย ประกอบด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพ เพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติและแบบวัดการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ

2. ขั้นตอนการวิจัย

2.1 ผู้วิจัยนำแบบวัดการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านกระบวนการหาคุณภาพเครื่องมือทั้งการทดสอบค่าความเที่ยงและค่าความตรงแล้วให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพและนำคะแนนที่ได้เป็นคะแนนการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

2.2 ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพไปทดลองกับกลุ่มทดลอง และนำกิจกรรมแนะแนวปกติไปทดลองกับกลุ่มควบคุม จำนวน 10 ครั้งๆละ 1 ชั่วโมง 30 นาทีโดยในกลุ่มทดลองผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมด้วยตนเอง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับกิจกรรมแนะแนวปกติโดยครูแนะแนว ในช่วงเวลาเดียวกัน

2.3 ผู้วิจัยนำแบบวัดการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นชุดเดิมไป

ประเมินหลังการทดลอง กับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการจัดกิจกรรมครั้งสุดท้าย และนำคะแนนที่ได้เป็นคะแนนการทดสอบหลังการทดลอง (Post -test)

2.4 ผู้วิจัยนำแบบวัดการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพไปประเมินกับกลุ่มทดลองในระยะติดตาม หลังการจัดกิจกรรมปัจฉิมนิเทศ 2 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติวิเคราะห์คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent samples) และการทดสอบค่าทีแบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test independent samples)

ผลการวิจัย

หลังการดำเนินการจัดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ผู้วิจัยได้ทดสอบค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบวัดการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งได้ผลทดสอบความแตกต่างของผลคะแนน ดังตาราง

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะก่อนและระยะหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ

กลุ่มทดลอง	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t-test
ก่อนการทดลอง	20	30	15.00	3.96	13.01*
หลังการทดลอง	20	30	24.60	3.66	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง แสดงให้เห็นว่าระยะหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มมีคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพใน ทดลองมีคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพระยะหลังการทดลองและระยะก่อนการทดลอง สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 1

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ และกลุ่มควบคุมระยะหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t-test
กลุ่มทดลอง	20	30	24.60	3.66	6.15*
กลุ่มควบคุม	20	30	17.70	3.44	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่าระยะหลังการทดลอง ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของ การรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพสูงกว่านักเรียนนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน กลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ข้อที่ 2

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ กับระยะติดตามผล

กลุ่มทดลอง	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t-test
ระยะหลังการทดลอง	20	30	24.60	3.66	1.92
ระยะติดตามผล	20	30	24.15	3.44	

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง การรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพในระยะหลังการมีคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพใน ทดลองไม่แตกต่างกับระยะติดตามผล ซึ่งสอดคล้องระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลไม่แตกต่าง กับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 3 กัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนน

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผล ตามสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพระยะหลังทดลองสูงกว่าระยะก่อนทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ระยะหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพสูงขึ้นกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุริยวรรณ พรหมขุนทอง (2555) ที่ศึกษาเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ด้านอาชีพ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุพล บุตรปาน (2551) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ เพื่อพัฒนาความรู้ เจตคติ และทักษะอาชีพช่างเชื่อมโลหะของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขางานเชื่อมโลหะ วิทยาลัยเทคนิคเลย จังหวัดเลย ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้เบื้องต้นทางช่างเชื่อมโลหะ มีคะแนนเจตคติที่ดีต่ออาชีพช่างเชื่อมโลหะ และมีคะแนนทักษะอาชีพช่างเชื่อมโลหะสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจาก

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพครั้งนี้มีการใช้เทคนิคที่หลากหลาย เช่น มีเกมนำเข้าสู่กิจกรรม มีการอภิปราย แสดงความคิดเห็น ให้นักเรียนชมวิดีโอทัศน์ มีการศึกษาดูงาน เป็นต้น ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพสูงขึ้น ซึ่งการจะทำให้บุคคลเกิดการรับรู้ในเรื่องต่างๆ ได้ จะต้องทำให้บุคคลเกิดการรับรู้โดยการจัดประสบการณ์ให้บุคคลเห็นคุณค่าและใส่ใจที่จะปฏิบัติ โดยที่ผู้จัดประสบการณ์จะต้องเลือกรูปแบบของสิ่งเร้าและระยะเวลาในการให้สิ่งเร้าที่เหมาะสม บุคคลจึงจะเกิดความสนใจ และเกิดการรับรู้ ซึ่งการจัดกิจกรรมแนะแนวครั้งนี้ เป็นการสร้างประสบการณ์ใหม่ มีรูปแบบที่แตกต่างไปจากการเรียนในชั้นเรียน กล่าวคือ มีเกมนำเข้าสู่กิจกรรม มีการอภิปราย แสดงความคิดเห็น ชมวิดีโอทัศน์ การศึกษาดูงาน ภายใต้บรรยากาศที่เป็นกันเอง ไม่เคร่งเครียด ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และชื่นชอบกิจกรรมแนะแนวในรูปแบบนี้ ซึ่งพบได้จากบันทึกความคิดเห็นของนักเรียนในกิจกรรมครั้งสุดท้าย ผู้วิจัยพบว่า การอภิปรายกลุ่มช่วยให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในด้านการศึกษาต่อสายอาชีวะมากขึ้น เนื่องจากการอภิปรายกลุ่มเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ ดารกา วรรณวนิช (2549: 176-178) กล่าวว่า การอภิปรายกลุ่ม เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนกว้างขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของณัฐรินทร์ ศรีวิโชติธนกุล (2551) ศึกษาเรื่องการพัฒนาผลการเรียนรู้เรื่องกลยุทธ์การบริหารตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้การสอนแบบอภิปรายกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า

ผลการเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการสอนแบบอภิปรายกลุ่มโดยพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การเรียนรู้แบบอภิปรายกลุ่มช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข รู้สึกสนุกสนานเป็นกันเอง มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น เกิดการมีส่วนร่วมในการเรียน และการอภิปรายกลุ่มเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน จะทำให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาทักษะชีวิตในการเสริมสร้างสัมพันธภาพและใช้ทักษะการสื่อสาร ได้แสดงออกด้านความคิด การพูด และการทำงานให้มีความสำเร็จ (ฉวีวรรณ ไตรรัตนานนท์, 2557:125) ดังนั้นการนำเทคนิคการอภิปรายมาใช้ในชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพในครั้งนี้จึงมีส่วนช่วยให้ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาต่อสายอาชีพมากขึ้นและการจัดกิจกรรมแนะแนวอาชีพครั้งนี้ ในขั้นตอนการนำเข้าสู่กิจกรรม มีเกมหรือเพลงเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียนและเตรียมพร้อมสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับทิสนา แคมมณี (2552) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้เกม เป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด เพื่อช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องต่างๆอย่างสนุกสนานและท้าทายความสามารถ โดยนักเรียนเป็นผู้เล่นเอง ทำให้ได้ประสบการณ์ตรง เป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมสูง จะเห็นได้ว่าการเรียนโดยใช้เกมเข้ามามีใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นและมีความคงทนต่อสิ่งที่ได้เรียนรู้มากขึ้น (จุฑามาศ กันดืบ, 2555: 270) นอกจากนี้ในกิจกรรมการเรียนรู้สายอาชีพยังได้มีการนำวิดิทัศน์เรื่องการเรียนรู้สายอาชีพทั้ง 9 ประเภทวิชา มาเป็นเครื่องมือในการช่วยสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดการรับรู้

ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพได้ดียิ่งขึ้น เพราะวิดิทัศน์เป็นสื่อที่เหมาะสมสำหรับใช้เพื่อการเรียนการสอน เป็นสื่อที่สามารถทำให้ผู้เรียนได้เห็นภาพและได้ยินเสียงไปพร้อมๆกัน ซึ่งเป็นการรับรู้โดยประสาทสัมผัสทั้ง 2 ทาง ย่อมดีกว่าการรับรู้โดยผ่านประสาทสัมผัสอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว (วชิระ อินทร์อุดม, 2539)

สมมติฐานข้อที่ 2 ระยะหลังการทดลองคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพของนักเรียนในกลุ่มทดลองมากกว่ากลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ระยะหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2 การที่พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพมีการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ ทั้งนี้เพราะชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพที่สร้างขึ้นเน้นในเรื่องการเรียนรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ให้นักเรียนรู้จักตนเองด้านความสนใจและบุคลิกภาพของตนเองที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ และเน้นให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาต่อสายอาชีพ ตามหลักสูตรที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทั้ง 9 ประเภทวิชา ซึ่งต่างจากชุดกิจกรรมแนะแนวปกติที่ไม่ได้เน้นเรื่องการเรียนรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ การรับรู้คือ กระบวนการที่ทำให้คนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความคิด คนสามารถเรียนรู้ได้จากการได้ยิน การสัมผัส การอ่าน การใช้เทคโนโลยี เด็กจะเรียนรู้ด้วยการเรียนในห้อง การซักถาม แต่การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ผู้สอนนำเสนอ โดยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอน และผู้เรียน ผู้สอนจะเป็นผู้ที่สร้าง

บรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ที่จะให้เกิดขึ้น เป็นรูปแบบใดก็ได้ ทฤษฎีการเรียนรู้ (2558) สอดคล้องกับสุเทพ อ่วมเจริญและคณะ (2559: 31) กล่าวว่า ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้หรือความหมายของสิ่งที่รับรู้ขึ้นมาด้วยตนเอง โดยผู้เรียนแต่ละคนอาจจะสร้างความหมายของสิ่งที่รับรู้แตกต่างกันตามความรู้เดิมของแต่ละคนอีกทั้งในชุดกิจกรรมแนะแนวแต่ละกิจกรรมยังมีใบงาน ใบความรู้ และสื่อการสอนต่างๆ เช่น วิดีทัศน์ สื่อ PowerPoint ทำให้ผู้ร่วมกิจกรรมเกิดความสนใจ ไม่เบื่อหน่าย และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการศึกษาดูงานในสถานศึกษาสายอาชีพ เป็นการเปิดโลกกว้างทางอาชีพ เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ ให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสถานศึกษาจริง ได้เห็นการเรียนการสอนจริง เพื่อเป็นการเตรียมตัวว่าหากนักเรียนเลือกศึกษาต่อสายอาชีพในสาขาวิชาที่ตนเองสนใจ จะได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับอะไรบ้าง ได้เห็นเครื่องมือการฝึกปฏิบัติจริงที่ทันสมัย นักเรียนจึงสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพได้ทันทีหลังจบการศึกษา สอดคล้องกับ อารมณ์ ภู่วิทยพันธ์ (2554) กล่าวว่า การศึกษาดูงาน คือ กิจกรรมหนึ่งในกระบวนการพัฒนาบุคลากร เพื่อให้บุคลากรได้เห็นประสบการณ์ใหม่ๆ การได้เห็นรูปแบบการทำงานที่มีวิธีปฏิบัติที่เป็นเลิศ เกิดการพัฒนาได้เรียนรู้เรื่องใหม่ และสอดคล้องกับ ธนกร นิธิเชาวกุล (2556: 36) กล่าวว่า การศึกษาดูงานเป็นการเรียนรู้นอกสถานที่และแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ที่คาดหวังว่าจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้และวางแผน อีกทั้งยังเป็นการเปลี่ยนแปลงบรรยากาศอันซ้ำซากจำเจของการเรียนที่อยู่เพียงในชั้นเรียนไปสู่การพบเห็นสิ่งใหม่ๆ ซึ่งเสริมสร้างแนวคิดใหม่และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง จากกิจกรรมต่างๆ ที่ได้กล่าวถึงนี้

ในชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพที่นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับ ส่งผลให้นักเรียนกลุ่มทดลองเกิดการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับกิจกรรมแนะแนวปกติในชั้นเรียนปกติ

สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพระยะหลังการทดลองไม่แตกต่างกับระยะติดตามผล ผลการวิจัยพบว่า ระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองมีการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพไม่แตกต่างกับระยะหลังการทดลองเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 3 สอดคล้องกับวรพรัตน์ ธนกุลไพศาล (2545) ที่ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการจัดกิจกรรมแนะแนวอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพที่มีต่อพฤติกรรมการสำรวจอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า หลังจากทดลอง 1 เดือน นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการจัดกิจกรรมแนะแนวอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพมีคะแนนการสำรวจอาชีพไม่แตกต่างจากหลังการทดลอง สอดคล้องกับ กันต์กวีนต์ ภูมิสวัสดิ์ (2555) กล่าวว่า การรับรู้ เป็นกระบวนการในการแปลความหมายที่เกิดขึ้นภายหลังร่างกายรับสัมผัสจากสิ่งเร้า แล้วแปลความหมายนั้นโดยอาศัยประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมเป็นเครื่องช่วยในการแปลความหมายสิ่งนั้นๆ ออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจ ประสบการณ์เดิม การรู้จัก การจำได้ ทำให้เกิดการรับรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้นเมื่อบุคคลเกิดการรับรู้แล้ว บุคคลก็จะยังคงจำการรับรู้และประสบการณ์นั้นได้ แสดงให้เห็นว่าเมื่อนักเรียนรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพแล้ว หลังจากการทดลอง 2 สัปดาห์ นักเรียนยังคงมีการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพไม่แตกต่างจากหลังการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพมีผลต่อการพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ดังนั้น ครู อาจารย์ และนักแนะแนวสามารถนำชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพ ไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมแนะแนวอาชีพ

2. จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนมีความสนใจและได้รับความรู้จากการศึกษาดูงานเป็นอย่างมาก บุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรจัดให้มีการศึกษาดูงานในสถานศึกษาอาชีวศึกษาในสาขาวิชาอื่นๆที่นักเรียนสนใจ เพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้และประสบการณ์จากสถานศึกษาจริง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้เน้นศึกษาเฉพาะการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้

ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนั้นบุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมแนะแนวอาชีพเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนสายอาชีวศึกษาในระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง (ปวส.)

2. จากการวิจัยพบว่า การได้ศึกษาดูงานเพื่อให้มีประสบการณ์จริงในการประกอบอาชีพสามารถช่วยพัฒนาการรับรู้ด้านการศึกษาต่อสายอาชีพได้ ดังนั้นบุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์จริงในการประกอบอาชีพ อาจจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ทดลองทำงานในสถานประกอบการในอาชีพที่นักเรียนสนใจเพื่อให้นักเรียนรู้จักตนเอง และรู้จักอาชีพ จากประสบการณ์จริง

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). การเพิ่มปริมาณผู้เรียนอาชีวศึกษา. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2558. จาก <http://www.moe.go.th/websm/2014/dec/315.html>.
- กัณฑ์กวินท์ ภูมิสวัสดิ์. (2555). เปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้ต่อคุณภาพการบริการของผู้ป่วยในโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในเขตบางนา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. จุฬาลงกรณ์. (2555). “การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้เรื่องการเงินสะกดคำ โดยใช้เทคนิค จิกซอร์ 2 ร่วมกับเกมการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1”. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย 4(2): 270.
- ฉวีวรรณ ไตรรัตนานนท์. (2557). “การพัฒนาทักษะชีวิตในกิจกรรมแนะแนวชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยโครงการ”. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย 6 (2): 125.
- ณัฐรินทร์ ศรีวิโชติชนกุล. (2551). การพัฒนาผลการเรียนรู้เรื่องกลยุทธ์การบริหารตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

.....
ดรรคา วรณวนิช. (2549). เอกสารประกอบการสอนวิชา ศษ 361:ยุทธศาสตร์การสอน.

กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ทิสนา เขมมณี. (2552). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.

พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนกร นิธิเชาวกุล. (2556). “ความพึงพอใจและความสัมพันธ์ของจัดการศึกษาดูงานเพื่อพัฒนานิสิต”.

วารสารการจัดการธุรกิจ. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 14 กันยายน 2559. จาก

<http://www.bbs.buu.ac.th/uploadFiles/articles/14612227779.pdf>.

เป็นไท เทวินทร์. (2557). “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการตัดสินใจเลือกแนวทางการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสันป่าสัก จังหวัดเชียงใหม่”. วารสาร

ศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย 6(2): 274.

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา. (2551). (2551, 26 กุมภาพันธ์). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 125 (ตอนที่ 43ก). หน้า 3.

วชิระ อินทร์อุดม. (2539). เอกสารประกอบการสอนวิชา 212703 การผลิตวิดิทัศน์เพื่อการศึกษา.

ขอนแก่น: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วรรณิศา ปอดดโปรง. (2555). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองในการ

เลือกแผนการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปทุมวัน.วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิง

จิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

วรพรัตน์ ธนกุลไพศาล. (2545). ผลของการใช้โปรแกรมการจัดการกิจกรรมแนะแนวอาชีพอย่างมีเป้าหมายที่

มีต่อพฤติกรรมการสำรวจอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร

มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศรากร บุญปลั่ง. (2558). “การพัฒนาระบบการจัดการศึกษาทางไกลบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ สำหรับ

นักศึกษาระบบทวิภาคีของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา”. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์

วิจัย 7(1): 326.

สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. (2558). ฝีมือแรงงานไทย. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 7 พฤษภาคม

2558. จาก http://www.fti.or.th/2011/download/message/up_100458_ฝีมือแรงงานไทย_

กพร._121.pdf.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). รายงานการวิจัยการศึกษาเพื่อเตรียม

ความพร้อมด้านการผลิตและพัฒนากำลังคนเพื่อรองรับการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีภายใต้กรอบ

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. กรุงเทพมหานคร: פרקหวานกราฟฟิค.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2556). สำรวจความต้องการแรงงานของสถานประกอบการ พ.ศ. 2556.

[ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 11 ธันวาคม 2558. จาก [http://www.m-society.go.th/article_attach/](http://www.m-society.go.th/article_attach/11930/16186.pdf)

11930/16186.pdf .

-
- สุเทพ อ่วมเจริญ และคณะ. (2559). “การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อสร้างความรู้ของนักศึกษาวิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร”. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย 8(1): 31.
- สุพล บุตรปาน. (2551). การพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวอาชีพโดยการจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์เพื่อพัฒนาความรู้ เจตคติและทักษะอาชีพช่างเชื่อมโลหะ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สาขางานเชื่อมโลหะ วิทยาลัยเทคนิคเลย จังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุริยวรรณ พรหมขุนทอง. (2555). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการรับรู้ด้านอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาภรณ์ ภู่วิทยพันธุ์. (2554). การดูงานนอกสถานที่ (Field Trip), [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 27 สิงหาคม 2559. จาก <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=692835>.
- _____. (2558). ทฤษฎีการเรียนรู้. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 26 สิงหาคม 2559. จาก <http://theoryplaza.blogspot.com/2015/03/blog-post.html>.